ספר הקנה — סוד מקום השחיטה

סוד מקום השחיטה.

שוחטין בראש הגג משום שיש מקום להוציא מהחשד שאם יאמרו לצבא השמים הוא שוחט א"כ גם למטה לא ישחוט עד שיהא מכוסה מצבא השמים, וגם שוחטין בראש הספינה ואין לחוש שמא לשידא דימא הוא שוחט שיש לתלות ששוחט שם שלא ילכלך ספינתו, ואין הדין הזה אם שוחט בתוך כלי שיש לתלות ולומר למלאכתו הוא צריך אפי' אם צריך למלאכתו ומקבל הדם בכלי פיגול הוא בלי ספק שאמר שלא יאמרו לזרוק דמה לע"ז בעי, ודע בני כי לכן אמרה תורה על הארץ תשפכנו כמים כי הארץ מקבלת הדמים כענין ותפתח הארץ את פיה לגבי דמי הבל קול דמי אחיך צועקים אלי מן האדמה עד שנבלעו וכאשר יגיעו הרחמים בארץ יעשו מהם חלקים מהם לכלבים מהם לעופות מהם לחלק הארץ נבלעים, ובהיותם בכלים מקובלים אז הטומאות בהם חלים ואין לארץ רשות עליהם כי ממנה החלקים נחלקים והם לא באו לה, ע"כ הבהמה אסורה טמאה וגרושה וזהו ע"ז ממש, ובעונות נסתלקה ונתמעטה ידיעת התורה והמצות מצות אנשים מלומדה וחז"ל הרמיזו ולא פירשו ונשארו כסומא בארובה ואינם חוששים מכל אלו ומאכילים נבילות חוטאים ומחטיאים, וכן אין לשחוט לתוך הים ולא לתוך נהרות שכל אלו יש להם שרים למעלה וכל השרים האלו כאשר הקריב לשמם מקבלים ומסיבים והוי ע"ז ממש גבורה כי מרדת באלהי הארץ ונדבקת באלהי נכר הארץ, כ"מ שיש לחוש לע"ז שחיטתו פסולה ואפי' במים צלולים בכלי דאיכא צורה וכל דבר שנותן צורה יש צורה כנגדה ועליה החשש, והשוחט לתוך גומא ואפי' בתוך ביתו פיגול לא ירצה, ולא אמרינן לנקר ביתו כי דם כנוס ומקובץ, והנה הגוים בהיותם רחוקים מע"ז ולא היו יכולים לזרוק דמים לע"ז היו עושין גומא ושוחטין בתוכה וכחות הטומאה הנאחזים במלכות הרשעה חלים שם, ובכל מקום שיש לחשוש משום שר כגון לשר ההר או לשר נהר לשר מדברות אפי' בהנאה אסורי דהוי זבחי מתים כאשר אמרתי, וכ"כ החומרא גדולה דאפילו שחיטה כשירה אסורה משום גזירה כגון השוחט לשם הרים לשם ימים שחיטתו פסולה ואין לגזור הנאה כי אין שומעין להם כ"כ גזירות בדבר אחד, וכן השוחט בדבר מחובר פיגול אפי' תלשו ושב ותחבו ובטלו, ואפי' לא נשחט ושחט בו פגלו, אל"ר מאי איכפת לה לשחיטה אם היא עשויה כדינה אפי' במחובר.

אל"ב אילני הארץ רבו מהם אילני סרק מהם אילני פירות וכן מיני צמחים מהם חדים חותכים ומהם אינם חדים וכל זמן שהם תחובים בארץ הם כצפרנים הדבוקים בבשר נחתכו מחיבורם מתו וקוברם חסיד כי מחזירם כאשר מקום חיותן, ובהיותם מחוברים אית בהו סם המות ומזיקין במקום שעושים רושם מצד הארס שיש בהם כי הם חיצונים, כן הדבר בדברים האלו בהיותם תחובין בקרקע וטמאו הבהמה כי אית בהו ארס מצד אחיזתם בדין ואם נחתכו ונעקרו אין להם כח

הטומאה יותר, וראה והבן שכל הכח שיש לכחות חיצונים כולו הוא מפחד יצחק ע"י העטרה אף חובב עמים, וכל הדברים הנעשים בשחיטה כולם צריכים להיות ברחמנות היפך על חרבך תחיה, ואין רחמנות במליקה ממול עורף וציפורן במקומו עז וקשה כי פנה עורף ידע ומרד, ובאמת בני אין הדין זה נעשה אלא ע"י אדם נוטה לחסד כי הוא המתקן ועושה שלום דוגמתו עושה שלום במרומיו וכל שחיטה שאינו מכח אדם פסולה, זהו אדם כי יקריב מכם ולא שאינו אדם ואין צריך לכוון רק לקבל דינו בלא קושיא ובלא דבר המטמא, הוא דאמר זרק סכין לנעצה בכותל והלכה ושחטה כדרכה ר' נתן מכשיר ובאמת אע"פ ששחטו כראוי ומכחו הואיל ולא היה דעתו לשחוט לאו איהו שחיט אלא שידא הוא דשחיט וטימא וקלקל ודחה, ע"כ חכמים פוסלים וצדקו דבריהם אע"ג דאפסקה הלכתא כר' נתן: